

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

[engleză](#)

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [en](#).

Swipe to change

Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Spania

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Dreptul procedural civil [în esență, Codul de procedură civilă (Ley de Enjuiciamiento Civil) - LEC] reprezintă principala sursă pentru măsurile asigurătorii; cu toate acestea, alte măsuri sunt prevăzute în dreptul material special.

Printre măsurile prevăzute de LEC (articolul 727) se numără următoarele:

Sechestrul asigurător [*el embargo preventivo de bienes*], care vizează garantarea executării hotărârilor prin care se dispune furnizarea de sume de bani sau venituri, chirii și bunuri fungibile care pot fi estimate în numerar prin aplicarea unor prețuri fixe.

Administrarea judiciară sau reorganizarea dispusă prin hotărâre judecătorească a activelor productive [*la intervención o la administración de bienes productivos*], atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim în menținerea sau îmbunătățirea productivității sau atunci când garantarea acestora din urmă este de o importanță crucială pentru eficacitatea hotărârii care urmează să fie pronunțată în timp util.

Confiscarea unui bun mobil [*el depósito de cosa mueble*], atunci când prin cerere se urmărește un ordin de furnizare a activului în cauză, iar acesta din urmă se află în posesia părâtului.

Întocmirea de inventare ale activelor [*la formación de inventarios de bienes*], conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a cererilor [*la anotación preventiva de demanda*], atunci când acestea se referă la active sau drepturi care fac obiectul înregistrării în registre publice.

Alte înscriri în registru [*otras anotaciones registrales*], în cazurile în care natura publică a registrului poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

Ordinul judecătoresc de încetare provizorie a unei activități [*la orden judicial de cesar provisionalmente en una actividad*]; un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament; sau o interdicție temporară pentru prevenirea întreruperii sau a retragerii unui serviciu care a fost prestat.

Poprirea și confiscarea veniturilor [*la intervención y depósito de ingresos*] obținute prin intermediul unei activități considerate ilicite și a căror interdicție sau încetare este solicitată în cerere, precum și păstrarea în condiții de siguranță sau depozitarea sumelor solicitate cu titlu de compensații pentru proprietatea intelectuală.

Confiscarea temporară a unor exemple de lucrări sau obiecte [*el depósito temporal de ejemplares de las obras u objetos*] despre care se susține că sunt produse contrar normelor privind proprietatea intelectuală și industrială, precum și depozitarea materialului folosit pentru producerea acestora.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ contestate [*la suspensión de acuerdos sociales*], atunci când solicitantul sau solicitanții reprezintă cel puțin 1 % sau 5 % din capitalul social, în funcție de faptul dacă societatea pârâtă a emis sau nu valori mobiliare care, în momentul contestării, erau admise la tranzacționare pe o piață secundară oficială.

Împreună cu acestea, ultimul alineat de la articolul 727 din LEC permite judecătorului să autorizeze inclusiv măsuri care nu sunt incluse printre cele de mai sus (de exemplu cele prevăzute la articolul 762 din LEC), ceea ce înseamnă că lista nu este exhaustivă:

Oricare **altă măsură** stabilită în mod expres prin lege pentru protecția anumitor drepturi sau considerată necesară pentru a asigura eficacitatea protecției judiciare care poate fi acordată prin hotărârea care este posibil să fie pronunțată în cadrul procesului.

În afara acestui sistem general, există și alte prevederi legale cu privire la aspectul protecției provizorii, printre care se numără următoarele:

procedura privind **capacitatea juridică a persoanelor**: Articolul 762 din LEC permite instanței să adopte în mod oficial măsurile pe care le consideră necesare pentru protecția persoanei presupuse a nu avea capacitate sau a patrimoniului acesteia.

Procedura privind **filiația, paternitatea și maternitatea**: Articolul 768 din LEC prevede măsuri de protecție pentru persoana și bunurile aflate sub autoritatea celui care pare să fie părinte și acordarea unei pensii alimentare provizorii reclamantului, inclusiv fără o audiere prealabilă în cazuri urgente.

Protecția **patrimoniului succesoral al unei persoane decedate**: este posibil să fie necesară asigurarea activelor patrimoniului succesoral și a documentelor persoanei decedate, administrarea patrimoniului succesoral sau verificarea rudelor acesteia, printre alte măsuri (articolele 790-796 din LEC).

Anumite măsuri asigurătorii se pot găsi, de asemenea, în norme speciale, printre altele în următoarele:

Legea privind proprietatea intelectuală – Decretul-lege regal 1/1996 din 12 aprilie – articolele 138 și 141 (sechestrarea și confiscarea veniturilor obținute din activitatea ilegală în cauză; suspendarea activității de reproducere, distribuire și comunicare către public, confiscarea copiilor produse, confiscarea echipamentelor, a dispozitivelor, a suporturilor etc.)

Legea privind mărcile comerciale. Legea privind mărcile înregistrate (Legea 17/2001 din 7 decembrie), articolul 61 (depunerea preventivă a cererii în Registrul mărcilor înregistrate).

Legea brevetelor (Legea 24/2015 din 24 iulie), articolul 11 (suspendarea procedurii de acordare a unui brevet) și articolul 117 și articolele 127 și următoarele (încetarea unor acte susceptibile să încalce drepturile solicitantului, punerea sub sechestru și reținerea bunurilor despre care se susține că încalcă drepturile titularului de brevet, garantarea compensării pentru daune suferite și intrările în registru aferente).

Legea falimentului. Legea nr. 22/2003 din 9 iulie. Articolul 48 litera (b) (sechestrul asigurător asupra bunurilor administratorilor de întreprinderi) și articolul 17 (asigurarea faptului că debitorul nu poate dispune de propriile active, printre altele).

Legea nr. 14/2014 din 24 iulie privind transportul maritim. Articolele 43, 470 și următoarele (arestarea navelor maritime)

Legea nr. 49/1960 din 21 iulie privind coproprietatea. Articolul 7 (încetarea activităților interzise). Articolul 18 (Suspendarea deciziilor adoptate de către adunarea generală a proprietarilor).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsurile sunt acordate de către judecătorul sau instanța care are competență materială sau teritorială. Acesta va fi judecătorul sau instanța care soluționează cauza sau, în cazul în care procedura nu a fost inițiată, judecătorul sau instanța căreia i-ar reveni sarcina să soluționeze cauza.

Pot fi solicitate măsuri asigurătorii înainte de depunerea unei cereri, cu condiția ca natura acestora să nu facă imposibilă acordarea lor (ca în cazul depunerii provizorii a unei cereri) și cu condiția ca legea să nu impună depunerea cererii împreună cu creanța (ca în cazul încetării unor activități interzise sau al suspendării acordurilor comunitare în cazurile de litigii privind co-proprietatea). Având în vedere caracterul lor excepțional (de regulă doar creanța în sine va fi soluționată), trebuie să fie vorba despre un caz caracterizat deopotrivă de necesitate și urgență. Acestea pot fi adoptate fără audierea părții adverse la procedură (fără a aduce atingere dreptului acesteia de a formula obiecții împotriva măsurilor din momentul acordării acestora); acestea expiră însă în cazul în care cererea corespunzătoare nu a fost depusă în termen de douăzeci de zile de la acordarea acestora. Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat mai sus, practica uzuală constă în solicitarea măsurilor concomitent cu depunerea cererii.

În acest caz, judecătorul sau instanța dispune pregătirea unui dosar separat pentru măsura asigurătorie care să fie soluționat concomitent cu cauza principală, în care pot fi prezentate și obținute probe pentru a demonstra faptul că sunt îndeplinite condițiile pentru obținerea protecției provizorii. Conform regulii generale, părțile sunt invitate la o audiere în instanță înainte de adoptarea măsurilor asigurătorii. Sunt făcute declarații și pot fi prezentate toate probele relevante în ceea ce privește adoptarea sau respingerea măsurilor asigurătorii; după caz, se are în vedere constituirea unei garanții de către partea care solicită măsura asigurătorie, în cazul în care cererea este respinsă. Cu toate acestea, partea care solicită măsura poate cere adoptarea acesteia fără audierea celeilalte părți, în cazul în care dovedește că există motive urgente sau că audierea ar putea compromite succesul măsurii - de exemplu, în cazul în care există riscul de ascundere sau de risipire a patrimoniului debitorului. În acest caz, partea prejudiciată poate formula obiecții după ce măsura a fost adoptată.

De asemenea, pot fi solicitate măsuri ulterior depunerii cererii sau pe durata unei căi de atac, cu toate că o astfel de cerere trebuie să fie susținută cu fapte sau circumstanțe care să justifice momentul depunerii acesteia.

În cazul în care este necesară intervenția unui avocat și a unui procuror public, implicarea acestora este obligatorie pentru a solicita adoptarea de măsuri asigurătorii. În cazul unor măsuri urgente anterioare cererii, reprezentarea juridică nu este necesară (articolele 23 și 31 din LEC).

2.2 Principalele condiții

Pentru ca o instanță să acorde oricare dintre măsurile enumerate mai sus, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

riscuri generate de curgerea timpului sau *periculum in mora*: acestea sunt constituite de riscul de prejudiciu pe care reclamantul l-ar putea avea de suferit prin întârzierea procedurii și care ar putea împiedica executarea celor acordate prin hotărârea sau decizia de încheiere a procedurii. Partea care solicită măsura trebuie să creadă că, în cazul în care măsurile solicitate nu sunt adoptate, ar putea să apară pe durata procedurii situații care ar putea împiedica sau aduce atingere eficacității protecției care ar putea fi acordată în cadrul unei hotărâri favorabile. În orice caz, nu este adecvat să se acorde măsura în cauză dacă situația care generează riscul a fost suportată de către solicitant pentru o lungă perioadă de timp, cu excepția cazului în care acesta prezintă elemente de probă care să explice de ce nu a solicitat măsura înainte.

Aparența de drept sau *fumus boni iuris*: Solicitantul trebuie să furnizeze instanței motive care să o determine să ia o hotărâre preliminară cu privire la caracterul adecvat din punct de vedere juridic al cererii. Această cerință implică faptul că solicitantul trebuie să prezinte date, argumente și documente justificative pe baza cărora instanța să poată fundamenta, fără a prejudeca fondul cauzei (întrucât în Spania măsurile asigurătorii sunt adoptate de aceeași instanță care va judeca ulterior cauza), o hotărâre provizorie și circumstanțială în favoarea temeiului cererii, în conformitate cu articolul 728 alineatul (2) din LEC. În plus față de documentele justificative, alte tipuri de elemente de probă (martori, experți, declarații ale părților) sunt admisibile.

Garanția: cu excepția cazului în care se decide altfel în mod expres, solicitantul măsurii trebuie să depună o garanție suficientă pentru a compensa, în mod rapid și eficace, daunele pe care adoptarea măsurii asigurătorii le-ar putea cauza activelor părâtului. Instanța trebuie să stabilească cuantumul acesteia luând în considerare: a) natura și conținutul creanței; b) evaluarea acesteia cu privire la temeiul pentru solicitarea măsurii; și c) motivele pentru caracterul adecvat și suficient cu privire la cuantificarea daunelor pe care măsurile le-ar putea cauza.

Proportionalitatea: această cerință nu este prevăzută în mod explicit în LEC însă este considerată, în general, ca venind în completarea celorlalte, având în vedere că instanța acordă doar măsurile care sunt strict necesare pentru realizarea obiectivului de asigurare a procedurilor servite de protecția interimară. Aceasta rezultă din principiile statului de drept, precum și din principiul intervenției minime în sfera libertății persoanei. Prin Constituție, aceste principii reglementează întregul sistem juridic.

Complementaritatea: Măsurile asigurătorii urmăresc natura procedurii principale de care sunt legate.

Variabilitatea: Măsurile asigurătorii pot fi modificate în cazul în care sunt invocate și dovedite fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care acestea au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

Atunci când se adoptă o măsură asigurătorie, intenția este de a satisface sau de a acoperi posibilitatea ca, pe durata unei cauze actuale sau viitoare, părâtul să poată fi obligat fie să nu efectueze anumite acțiuni cu activele acestuia, fie să efectueze altele. Acestea servesc la a împiedica părâtul să desfășoare acțiuni menite să împiedice accesul la bunurile și drepturile sale, să cauzeze sau să permită cauzarea de daune activelor respective sau să înlăture anumite active din raza de acțiune a legii prin crearea de insolvențe pentru a evita executarea oricăror eventuale hotărâri.

În legislația spaniolă, măsurile asigurătorii pot fi adoptate numai de către instanțele judecătorești. Acestea nu pot fi adoptate de arbitri sau mediatori; nu există un număr specific, stabilit al acestor măsuri; acestea sunt de natură dispozitivă (pot fi adoptate numai la solicitarea uneia dintre părți); acestea se referă la bunuri, întrucât afectează activele și drepturile părâtului; scopul lor este de a asigura caracterul executoriu al unei eventuale hotărâri favorabile; acestea sunt esențiale pentru decizia care urmează să fie pronunțată în cadrul procedurii principale.

Acestea pot fi adoptate în ceea ce privește atât activele materiale, cât și cele imateriale. Acestea nu au o natură exclusiv economică; măsurile asigurătorii pot fi adoptate pentru a limita drepturile personale.

Acestea permit adoptarea unor ordine și interdicții, prin urmare pot conține lucruri care trebuie făcute și lucruri care nu trebuie făcute.

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsurile asigurătorii pot fi pronunțate cu privire la active concrete și specifice și cu privire la orice poate fi cuantificat în termeni monetari, cum ar fi produse, chirii și venituri care sunt obținute de pe urma unor bunuri.

Se poate solicita plasarea sub sechestrul a unor astfel de bunuri, pentru a obține un drept de recuperare care decurge dintr-o obligație generală în care lucrurile deținute nu sunt individualizate ci înlocuite cu o sumă de bani specifică și care poate fi evaluată prin intermediul unor operații matematice simple. Bunurile mobile specifice sunt depuse la un custode corespunzător desemnat de către judecător.

Există, de asemenea, posibilitatea punerii sub sechestrul, a păstrării în condiții de siguranță și a confiscării unor sume de bani. Există o distincție între punerea sub sechestrul și confiscarea veniturilor provenite din activități ilegale și a celor provenite din activități permise, cum ar fi cele rezultate din proprietatea intelectuală.

Un alt grup de măsuri care ar putea fi adoptate sunt actele pe care instanța le poate acorda cu privire la o creanță comunicată în cadrul unei cereri care nu afectează un anumit activ.

Prin urmare, există posibilitatea intervenției sau a reorganizării prin hotărâre judecătorească a activelor productive atunci când se solicită o hotărâre prin care se dispune furnizarea acestora sub titlu de proprietate, uzufruct sau orice alt titlu care implică un interes legitim.

De asemenea, poate fi solicitată întocmirea de inventare ale activelor, conform condițiilor specificate de instanță.

Depunerea provizorie a unei cereri este permisă atunci când aceasta se referă la active sau drepturi care fac obiectul înscrierii în registre publice sau în alte registre, dacă natura publică a acestor registre poate contribui la atingerea unui rezultat satisfăcător.

În fine, poate fi pronunțată o hotărâre judecătorească pentru încetarea provizorie a unei activități ori de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru suspendarea sau oprirea prestării unui serviciu care a fost oferit.

Ultimul grup de bunuri care pot fi supuse măsurilor asigurătorii sunt materialele și obiectele atașate unui regim exclusiv (în realitate, acest lucru constituie o reorganizare judiciară sau o intervenție în activele utilizate în producția de drepturi de proprietate industrială și intelectuală).

De asemenea, pot fi suspendate deciziile la nivel corporativ ale oricărui tip de societate comercială.

În sfârșit, în legislația spaniolă este prevăzută posibilitatea de a adopta o serie de măsuri nespecificate de protecție a anumitor drepturi stabilite prin lege sau considerate necesare pentru asigurarea eficacității protecției jurisdicționale. Nu se specifică ce anume ar putea viza astfel de măsuri și acestea pot fi de orice tip, cu condiția să fie necesare.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Sechestrul asigurător al bunurilor cuantificabile, al sumelor de bani, al veniturilor și al produselor este folosit pentru a garanta un echilibru, astfel încât pârâtul să poată suporta costurile oricărui eventual ordin obținut împotriva sa, în special în cazurile în care respectarea hotărârii nu ar avea loc în mod voluntar.

Depozitarea bunurilor mobile poate fi acordată numai în cazul în care cererea se referă la furnizarea unui anumit produs care se află în posesia pârâtului.

Atunci când se acordă administrarea sau reorganizarea judiciară, se vizează asigurarea prin active deosebit de productive, pentru a împiedica situațiile în care o slabă gestionare a acestora conduce la diminuarea sau la dispariția randamentului lor productiv.

Plasarea bunurilor de capital în grija unor administratori implică un control judiciar, însă nu privează pârâtul de gestionarea acestora; spre deosebire de aceasta, reorganizarea implică o măsură suplimentară, administratorul judiciar înlocuind pârâtul în rolul de gestionar.

O cerere pentru întocmirea de inventare poate fi admisă în orice tip de procedură, indiferent de scopul acesteia, singura cerință fiind ca inventarul să fie necesar pentru a garanta faptul că se poate obține o hotărâre favorabilă. Judecătorul trebuie să stabilească în mod clar detaliile pe care trebuie să le conțină inventarele și modul în care ar trebui realizate acestea.

Efectele depunerii provizorii a cererii se extind la sfera procedurală legată de procedura în cadrul căreia sunt acordate. Procedura urmărește să suspende protecția oferită de natura publică a registrelor și încrederea pe care aceasta ar putea-o oferi deținătorului activului sau dreptului, în timp ce părțile terțe nu pot invoca necunoașterea în ceea ce privește efectul depunerii cererii asupra lor. Această depunere provizorie poate fi acordată în toate tipurile de proceduri, oferind protecție în orice registru public, cum ar fi registrele funciare și cele comerciale.

Limite temporare impuse în ceea ce privește conduita pârâtului: reglementarea acestora este detaliată în legi speciale separate. Prin urmare, acestea ar trebui să fie adoptate în conformitate cu dispozițiile legislației relevante. Efectele acestora se extind la acordarea unui ordin de încetare provizorie a unei activități desfășurate de către pârât: un ordin de abținere temporară de la un anumit comportament sau o interdicție temporară pentru prevenirea retragerii sau a întreruperii unui serviciu care a fost furnizat.

Punerea sub sechestru, păstrarea în condiții de siguranță și confiscarea sumelor de bani: aceasta este în mod clar o măsură de protecție și constituie un sechestrul asigurător, întrucât garantează soluționarea unei cereri cu un conținut economic specific. Această măsură permite acordarea punerii sub sechestru și a confiscării veniturilor provenite din activități ilicite. Acestea nu pot fi adoptate separat, astfel încât este necesar să se acorde atât punerea sub sechestru, cât și confiscarea. În cazul în care doar una dintre cele două este vizată, ar trebui să fie utilizate măsurile generice descrise mai sus. De asemenea, această măsură poate fi adoptată pentru păstrarea în condiții de siguranță sau confiscarea unor sume de bani solicitate sub formă de remunerație pentru proprietatea intelectuală, drepturile autorilor de a primi sume de bani pentru activitatea acestora, constând într-o cotă proporțională din veniturile generate de diferitele exprimări publice care sunt recunoscute de Legea privind proprietatea intelectuală.

Depozitarea materialelor sau a obiectelor atașate unui regim exclusiv: aceasta este o măsură asigurătorie care își are originea în domeniul protecției drepturilor de exploatare exclusivă, pe care legile speciale privind proprietatea industrială și intelectuală o acordă titularilor de drepturi. Administrarea judiciară se aplică în mod specific pentru obiectul pentru care se aplică ordinul, obiectele sau materialele necesare pentru producție.

Suspendarea deciziilor la nivel corporativ: dispozițiile acestei măsuri depind de cerințele necesare pentru aplicarea măsurii: 1 % din capitalul social în cazul în care societatea a emis acțiuni care, la momentul cererii, sunt admise la tranzacționare pe o piață oficială secundară; sau 5 % din capitalul social, în caz contrar. Aceasta poate fi aplicată tuturor tipurilor de societăți comerciale.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile asigurătorii sunt adoptate, în mod normal, după audierea pârâtului. În cazul în care solicitantul cere acest lucru și furnizează probe în sprijinul motivelor de urgență, acestea pot fi acordate de către judecător fără formalități suplimentare, furnizând motivarea pentru lipsa audierii pârâtului în termen de cinci (5) zile. Odată adoptate, acestea pot fi modificate în cazul în care sunt invocate fapte sau circumstanțe care nu ar fi putut fi luate în considerare la momentul în care au fost acordate sau în termenul stabilit pentru formularea de obiecții împotriva acestora.

În cazul în care prin hotărârea judecătorească se respinge cererea solicitantului, judecătorul trebuie să dispună imediat ridicarea măsurii asigurătorii, cu excepția cazului în care este formulată o cerere împotriva acestui lucru, ținând seama de circumstanțele cauzei și în urma unei creșteri a garanției.

În cazul în care cauza este admisă în parte, după audierea părții care a formulat obiecții, instanța trebuie să decidă dacă ridică sau menține măsura.

În cazul în care respingerea cererii este confirmată, din momentul pronunțării unei decizii definitive, instanța va ridica măsurile prin propria sa autoritate, iar partea prejudiciată de acestea poate iniția o cerere de despăgubiri pentru daunele provocate (acest lucru se aplică, de asemenea, în caz de abandon al acțiunii sau de retragere a reclamantului din procedură).

Un alt caz în care măsurile asigurătorii pot fi modificate este atunci când măsura este solicitată înainte de depunerea cererii și este adoptată fără o audiere a pârâtului. În acest caz, dacă solicitantul nu respectă termenul legal de douăzeci (20) de zile pentru a depune cererea și acesta expiră, măsura trebuie să fie ridicată, iar pârâtul trebuie să primească compensații pentru daune, solicitantul suportând costurile acumulate în cadrul procedurii.

În mod similar, măsura nu poate fi menținută atunci când cauza este suspendată pentru o perioadă mai mare de șase (6) luni, dintr-un motiv imputabil solicitantului.

În cazul în care se dispune executarea provizorie a unei hotărâri, toate măsurile asigurătorii acordate legate de executarea în cauză trebuie să fie ridicate și înlocuite cu măsuri executorii, astfel încât măsurile adoptate inițial ca măsuri asigurătorii își modifice natura.

În sfârșit, pârâtul poate solicita instanței să înlocuiască măsura asigurătorie cu o garanție suficientă pentru a asigura executarea corectă a hotărârii.

Judecătorul care a adoptat măsura este competent în ceea ce o privește și poate stabili garanția care trebuie eliberată fie în numerar, fie sub forma unei garanții reale.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Normele de procedură prevăd posibilitatea de a introduce o cale de atac în fața unei instanțe superioare.

Prin urmare, există posibilitatea de a recurge la căi de atac împotriva hotărârii de acordare a măsurilor, deși introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv asupra măsurilor. O hotărâre de respingere a măsurilor poate fi atacată, de asemenea.

Cu toate acestea, împreună cu această posibilitate de introducere a unei căi de atac, în fiecare caz, solicitantul poate să repete cererea în cazul în care circumstanțele se schimbă față de cele de la momentul cererii inițiale.

Nu există dreptul de a formula o cale de atac împotriva unui ordin de acordare de măsuri asigurătorii fără o audiere prealabilă a părâtului, întrucât procedura corectă în acest caz este formularea de obiecții, care se face în fața judecătorului care a adoptat măsura asigurătorie respectivă. Părâtul poate introduce o cale de atac, care nu are efect suspensiv, împotriva unei hotărâri prin care se respinge această obiecție. Solicitantul unor măsuri asigurătorii are același drept de a introduce o cale de atac în cazul în care obiecția părâtului este admisă, în totalitate sau în parte.

Spre deosebire de cele de mai sus, nu există dreptul de a formula o cale de atac atunci când se acordă sau se respinge o garanție.

Pregătirea și fundamentarea căii de atac sunt reglementate doar de normele generale (articolul 458). În cazul în care există mai mulți recurenți, termenele acestora se calculează în mod individual.

Astfel cum s-a menționat mai sus, în procedura de adoptare a unor măsuri asigurătorii, formularea unei căi de atac nu are efect suspensiv: judecătorul va continua să pronunțe toate ordinele considerate necesare pentru ca măsura asigurătorie să fie adoptată.

Deciziile de respingere a măsurilor au prioritate în instanța de apel; datele pentru deliberare, vot și pronunțarea hotărârii trebuie stabilite cât mai curând posibil.

COSTURILE MĂSURII ASIGURATORII

Costurile sunt reglementate de regula potrivit căreia partea care are câștig de cauză își poate recupera costurile, acestea fiind suportate de partea a cărei pretenție (susținerea sau anularea măsurilor) este confirmată în decizie. În particular, articolul 736 din LEC obligă reclamantul la plata cheltuielilor de judecată în caz de refuz (principiul potrivit căruia partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată), dar nu există o dispoziție similară care să oblige părâtul la plata cheltuielilor de judecată în cazul în care măsurile sunt au câștig de cauză. Într-o astfel de situație există în doctrină și în jurisprudență puncte de vedere diverse.

Ultima actualizare: 02/04/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.